

OM FRYGT OG OM GLÆDE

Manuskript til videoandagt i Vester Vedsted Kirke – juleaften 2020

Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Evangelielæsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes (Joh 2,1–14):

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovprieste Gud og sang:

»Ære være Gud i det højeste og på jorden!

Fred til mennesker med Guds velbehag!«

Prædiken

Nå, så står vi midt i det en gang til: endnu en nedlukning, endnu en tid med konstante pressemøder og restriktioner, der bliver skærpet, endnu en tid med et nervøst øje hele tiden rettet mod smittetallene, endnu en tid med afstand.

Jeg vil tro, at I alle sammen efterhånden er lige så langt ind i sjælen trætte af at høre om covid-19, som jeg selv er. Jeg havde egentlig lovet mig selv, at jeg slet ikke ville komme ind på det i den her prædiken. Men omvendt: Virkeligheden ændrer sig jo ikke

ved, at vi lader være med at tale om den; og i år er virkeligheden, at det – for nu at genbruge myndighedernes ofte gentagne formulering – *bliver* en anderledes jul. De fleste af jer har forhåbentlig nogen, I kan fejre den med – selv hvis I ikke kan være så mange, som I er vant til. Men det *bliver* en anderledes jul. Det er, som om det altid lige bliver ekstra bittert, når det er højtiderne, der bliver ramt. Måske især julen. Julen handler om tradition. Det er den tid på året, hvor alting helst skal være sådan, som det altid har været: de samme mennesker, den samme mad, de samme ritualer, de samme sange. Og hvis bare én af de her ting ikke kan blive, som det plejer – ja, så bliver *ingenting*, som det plejer.

Her er det så, at der faktisk er trøst at hente i juleevangeliets beretning om Josef og den højgravide Maria, som er nødt til at rejse op til Betlehem på grund af den berømte folketælling. Der er trøst at hente i ordene om, at hun fødte sin søn og lagde ham i en krybbe, fordi der ikke var plads til dem i herberget. Der er trøst at hente i afsnittet om hyrderne, som sidder i natten og holder vagt, da Herrens engel lige pludselig står foran dem i al sin majestæt. Alle de her ting har utvivlsomt været dybt skræmmende for Josef og Maria og hyrderne, mens de oplevede dem. Der står direkte om hyrderne, at de blev bange. Josef og Maria har helt sikkert også været bange undervejs. Det er der trøst i for os. Der er trøst i bevidstheden om, at vi ikke er alene om gå med bekymringer eller frygt. Vi er ikke alene om at tilbringe juleaftenen og julenatten på andre steder og under andre former, end vi kunne have ønsket. Vi er ikke alene om den erfaring, at der kan komme ting ind fra højre, som vi var uforberedt på. Frygt og bekymringer har til alle tider været en del af livet, og de er en del af den begivenhed, vi fejrer i dag. Men juleevangeliet lader ikke frygten stå uimodsagt; den trøst er der også at hente. For frygten hos de mennesker, vi hører om, afløses af glæde over det nye liv, der er kommet til verden, over at Frelseren er blevet født. For over den her verdens frygt og bekymringer står én, som er stærkere end alt det. Og vi mennesker er så dyrebare i hans øjne, at han valgte aktivt at opsøge fællesskabet med os ved at blive en af os. Han søgte fællesskab med os, for at vi kan få del i fællesskabet med ham. Derfor lyder det i juleevangeliet, med englerøst, til hyrderne og til alle os: “Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde[.]”

Den glæde lever stadigvæk. Når vi fejrer Jesu fødsel, så er det ikke for at fejre en person, der levede *engang*. Det er ikke et jubilæum eller en mindedag. Når vi fejrer Jesu fødsel, så fejrer vi en levende person. Dvs. én, som *stadig* lever. Én, som stadig er aktiv. Én, som lytter til vores bønner, og som ved, hvordan vi har det, og som deler vores glæder *og* vores sorger, fordi dét er så meget, vi betyder for ham. Set fra dét perspektiv, så er der stadig meget at glæde sig over på dagen i dag, selvom dagen på væsentlige punkter ikke forløber sådan, som vi kunne have ønsket. Han, som blev født

dengang, har stadigvæk øje for os, alle de her mange år senere. Hans fred, som sænkede sig over stalden den nat, kan stadigvæk sætte sig igennem hos os på de underligste tidspunkter og på trods af alt det, der foregår rundt om os. Det, han gjorde for os, da han som voksen døde og opstod, dét har stadig gyldighed den dag i dag. Det holder aldrig op med at have gyldighed. Og forudsætningen for alt det, den voksne Jesus gjorde – forudsætningen for det håb og den trøst og den frelse, som han gav os og stadig giver os – forudsætningen for alt dét var, at han blev født. Et lille barn, der lå i en krybbe. En stor glæde, som skal være for hele folket.

Jeg vil ønske for jer alle, at hans fred finder jer, uanset hvor I så end befinder jer. Og jeg vil ønske jer alle en glædelig jul.

*Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med jer alle! Amen.*